

[Arne Melchior]

steren og jeg og de fleste andre her. Det var for øvrigt det, vi sagde under hele valgkampen, og vi blev hånet en del for, at vi ikke anviste, at sådan og sådan skulle man bare gøre, så ville det hele falde på plads. Vi sagde derimod, at befolkningen, ikke erhvervslivet eller lønmodtagerne eller landbruget, men menneskene i dette land, skulle indrette sig på i nogle år at komme ned på et leve niveau på 1973-74-standard.

Nu har regeringen arbejdet i måneder – statsministeren sagde endda: arbejdet dag og nat – og med hele det store apparat, som regeringen naturligvis disponerer over, bag sig, og så er der altså kommet det ud af det, som er lagt på bordet i dag, og som vitterligt viser, hvor svært det er. Det, der efter vor mening mest savnes – det vil jeg gerne understrege på ny – er foranstaltninger, forholdsregler, til gavn for investering og opsparring, for vi tror simpelt hen generelt på, at det er det, der vil gavne befolkningen.

Statsministeren koncentrerer sig så meget om at finde balance, og jeg spørger: mellem hvem og hvad? Det er en tendens, man har haft i de senere år: at opdele befolkningen i forskellige grupper. F. eks. taler man om, at der skal være balance mellem ejere og lejere. Her tales der nu om lønmodtagerne og erhvervslivet og landbruget og andre grupper. Statsministeren stillede selv det spørgsmål: hvor stor en del af befolkningen er ikke lønmodtagere? Altså et retorisk spørgsmål. Statsministeren ved selvfølgelig udmærket, hvor stor den del er.

Statsministeren var ganske glad for eventuelt at være ekspeditionskontor for lønmodtagerne. Det skal jeg nok love for, for det er altså 85 pct. af den erhvervsaktive del af befolkningen. Hvis man kunne repræsentere dem, så var det jo bedre end de 37 pct., som valgdagen altså siger, af den samlede vælgermasse. (*Afbrydelse*). 38 pct., undskyld, jeg skal sandelig ikke tage momsens fra! Nej, jeg tror, at det er en tilsnigelse, i hvert fald en overdrivelse, at sige, at man repræsenterer disse 85 pct., for der er jo masser af lønmodtagere, de har stemt på alle mulige andre partier.

Det urimelige er i det hele taget, at man siger, at de 85 pct. altså skal yde de og de ofre, så må vi afbalancere over for de 15 andre procent. Hvad er det så for nogle? Ja, det er bl. a. det lille erhvervsliv, altså butikks-

handelen og håndværket og landbruget, som mange gange har en lavere timeløn end gennemsnittet for lønmodtagere, selv for lønarbejdere, hvis vi skulle dele det sådan op. Jeg er imod disse inddelinger. Jeg er for, at befolkningen, så vidt det er gør ligt, og vi må erkende, at det ikke er gør ligt at få absolut balance, heller ikke befolkningsgrupperne imellem, men at erhvervene som sådanne, altså de, der skal investere og producere og frembringe de værdier, som gør, at vi igen får råd til at leve, som vi plejer, skal deltage i det. Det andet er en misforståelse af balancerings synspunktet, og jeg synes stadig væk, at statsministeren skylder at føre bevis for, at denne balancering mellem grupper i samfundet er korrekt.

Jeg ville gerne have sagt lidt mere om ØD. Nu står jeg jo her som en af dem, der er meget modtagelig for den slags tanker om spredning af ejendomsretten, det ved statsministeren og socialdemokratiet også godt. Det er ikke rigtigt, når statsministeren på ny – ligesom sidst vi havde debat, jeg tror, det var i åbningsdebatten – siger, at erhvervslivet er lukket og konservativt, for erhvervslivet er selv gået i spidsen med udbyttedelingsordninger i massevis. Jeg har gentagne gange bedt om at få et register over dem. Hvor mange er det? Hvor meget omfatter de i beløb og i antal ansatte? Og af hvad art er de? Det synes jeg ville være konstruktivt, for jeg er en ven af, at vi går videre ad den vej, og vi er ikke lukkede.

Da min tid er knap, lad mig så sige igen, at centrum-demokraterne sagde ikke i min ordførertale før, at vi godt vil forhandle om noget. Vi kender kompromisets art, og det er da givet, at skal man forhandle, så må det være over et bredt spektrum. Med vore 6 mandater kan vi jo ikke komme og forlange de allerhøjeste priser. På den anden side er det givet, at 6 mandater eller 1 mandat eller 30 mandater ikke er til fals. Derfor kender vi forhandlingens teknik og kompromisets art.

Bussen skal jo køre videre. Nu brugte jeg den med bussen, og statsministeren siger, at jeg taler i billeder, men jeg bestræber mig sandelig på at finde nogle, som det er vanskeligt at føre videre, og med stort held. Statsministeren forsøgte sig alligevel og ville gerne smide sæderne ud af bussen, så vi alle skulle stå op. Jeg tror ikke, den løsning er god. Jeg vil endda være så flink at sige, at